

Julia Romp &
Megan Lloyd Davies

Mijn vriend Ben

the house of books

Oorspronkelijke titel

A Friend Like Ben

Uitgave

HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © 2010 by Julia Romp en Megan Lloyd Davies

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagfoto's

© John Daniels/ardea.com en Vetta Collection

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2873 8

D/2010/8899/144

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Als we het over eerste indrukken hebben, maakte Ben bepaald geen goede beurt. Hij was geen klein, snoezig jong poesje met pluizige rode haartjes en zelfs geen slanke, volwassen kat met een glanzend schildpadvachtje. Zijn zwart-witte vacht zat onder het geronnen bloed, zijn rode kontje was helemaal kaal en zijn dunne staartje had meer weg van een behaard twijgje. Gelukkig kon ik op het eerste gezicht niet zien dat hij ook nog onder de vlooiën zat en last had van oormijt.

Maar hoe onaantrekkelijk hij er ook uitzag, vanaf het moment dat het ziekelijke zwervertje regelmatig in mijn tuin opdook, zette ik buiten voer klaar, want ik ben altijd dol geweest op dieren. Mijn tamme konijn Fluffy woont zelfs in een schuurtje dat helemaal met bloemen is beschilderd – een soort driesterrenhotel voor konijnen – en bij wijze van slaappleaats voor de kat zette ik ook maar een reismand in het schuurtje. De zwerver ging er met de dag slechter uitzien en ik was van plan om het deurtje dicht te doen zodra hij zich op zijn gemak voelde in de mand, zodat ik met hem naar de dierenarts kon.

Laat hij er alsjeblieft in liggen slapen, dacht ik iedere morgen als ik met mijn tienjarige zoon George de tuin in liep om te controleren of het eten op was en of het dekentje er gekreukeld bij lag.

Vervolgens gluurden we samen in de donkere schuur en zagen de ogen van de kat op ons gericht. Ze waren licht en felgroen, de kleur van verse lindeblaadjes, en iedere keer als ik ze zag, bleef ik als aan de grond genageld staan. Want de kat zat wel af en toe op de plank of naast een bloempot, maar nooit in de mand.

‘Boe!’ zei George dan, omdat hij iedere keer als we gingen kijken probeerde verstopperje te spelen met de kat. Daar was ik blij om want hij speelde bijna nooit met iemand. Autisme maakte de wereld van George af en toe ontzettend eenzaam en voor andere kinderen was hij eigenlijk net zo’n groot raadsel als zij voor hem. Ze waren bang voor de woedeaanvallen die gepaard gingen met gegil en gekrijs en hij was net zo bang voor de herrie die zij maakten en de manier waarop ze hem op school in de gang opzij duwden. Daarom was het zo fijn dat George belangstelling toonde voor Ben, zoals hij de kat noemde, ook al wilde de kat niets van hem weten. Iedere keer als George en ik te dichtbij kwamen, begon de kat te sissen en te blazen, liet zijn tanden zien en zette zijn haren op. Kortom, hij liet duidelijk blijken dat hij niets met ons te maken wilde hebben.

Maar net als bij mensen kun je met geduld en lekker eten bij dieren veel voor elkaar krijgen. Langzaam maar zeker begon het zwervertje zich genoeg op zijn gemak te voelen om in de mand te gaan slapen, en na nog een paar weken slaagde ik erin om het deurtje met een bezemsteel dicht te duwen.

Toen ik de kat naar de dierenarts bracht, vertelde ik dat de kat niet van mij was, liet hem bij hen achter en maakte mezelf wijs dat mijn werk gedaan was. Ik had overal in de buurt posters opgehangen met een foto van de kat, en als iemand zich bij mij meldde, zou ik hem of haar doorsturen naar de dierenarts. Maar dat gebeurde niet en een paar weken later kwam het telefoontje waar ik stiekem bang voor was geweest.

‘Zou je die kat zelf niet in huis willen nemen?’ vroeg de dierenarts en ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. Als je me zou kennen, zou je meteen weten hoe ongebruikelijk dat is. Volgens mijn moeder is de uitdrukking ‘iemand de oren van de kop kletsen’ voor mij uitgevonden en ze heeft gelijk. Maar ik stond met mijn mond vol tanden toen de dierenarts met die vraag aankwam. Aan de ene kant ben ik namelijk wel gek op

dieren, maar aan de andere kant had ik bezworen dat ik nooit een kat zou nemen, want toen ik nog klein was hadden we zoveel katten dat er nauwelijks ruimte voor mij overbleef. En trouwens, George mocht dan belangstelling hebben gehad voor die zwerver, dieren waren nooit echt een succes geweest, omdat hij zich maar moeilijk aan iets kon hechten. Voor Polly, de parakiet, moesten we een ander huis zoeken omdat hij te veel lawaai maakte en George was al snel uitgekeken op Fluffy, het konijn. Daar kon hij niets aan doen. George was niet zoals andere kinderen – ook al wilde ik dat nog zo graag – en ik had geen zin om weer aan iets anders te beginnen, want ik had mijn handen vol aan hem.

Maar toen ik aarzelde, stelde de dierenarts voor dat we dan maar even bij de kat moesten gaan kijken.

‘Hij ziet er zo verdrietig uit,’ zei hij. ‘Volgens mij wil hij wel graag weer eens een bekend gezicht zien.’

Wat kon ik doen? Mijn hart won het van mijn verstand en ik ging samen met George naar de dierenarts, waar we een bekend hoopje zwart-wit bont opgekruld in een hoekje van een kooi zagen liggen. Toen stond hij op en ik zag dat de kat een grote, kaalgeschoren plek op zijn buik had en een plastic kraag om zijn nek om te voorkomen dat hij aan zijn hechtingen zou gaan vreten. Hij leek nog lelijker dan daarvoor, maar daar trok George zich niets van aan toen hij naast de kooi op zijn knieën ging liggen.

‘Bennie Boe!’ zei hij met een hoog stemmetje dat ik nooit eerder had gehoord. Hij klonk zowel verlangend als opgewonden.

‘Voel je je weer een beetje beter, Ben?’ vroeg George. ‘Gaat het weer goed met je?’ Hij gebruikte opnieuw dat zangerige toontje dat ik niet herkende en de kat miauwde terug toen hij tegen hem bleef praten.

‘Volgens mij vindt hij je lief,’ glimlachte de assistente van de dierenarts die ons bij de kooi had gebracht.

George hield meteen zijn mond. Hij hield er niet van om met mensen te praten, laat staan met vreemden, en hij kon ze niet aankijken als ze met hem in gesprek probeerden te komen. In plaats daarvan keek hij zwijsend langs hen heen. Alles was beter dan iemand in de ogen te kijken. Maar zodra de assistente met iets

anders bezig was en George wist dat hij niet meer in de gaten werd gehouden, bukte hij zich weer naar de kooi.

‘Bennie Boe!’ zei hij met die hoge stem. ‘Heb je pijn in je buik?’

Hij bracht zijn gezicht nog dichterbij de tralies van de kooi en ik deed een stap naar voren, omdat ik er zeker van was dat de kat door de tralies heen naar hem uit zou halen. Dat had hij ook altijd gedaan als we hem in het schuurtje opzochten. Maar toen bleef ik staan, want terwijl de kat George ernstig aankeek, stapte hij voorzichtig naar voren, drukte zich in zijn volle lengte tegen de tralies en begon te schurken. Waar was de sissende, blazende kat gebleven die we zo goed kenden? Ik wist niet wat ik zag. En ik wist evenmin wat ik hoorde, toen de zwerver diep in zijn keel begon te spinnen en zich bewoog op de maat van de woorden die George tot hem richtte.

‘Ben, Ben!’ riep hij zangerig. ‘Gaat het weer goed met je? Gaat het goed?’

De kat snuffelde in de lucht en George boog zich nog verder naar hem over. Toen zijn gezicht op dezelfde hoogte was als dat van de kat, keek het dier hem recht in de ogen en ik was ervan overtuigd dat hij zich om zou draaien. Maar dat deed George niet. In plaats van langs de kat te kijken, of zijn hoofd te laten hangen, keek hij de kat strak aan. Het oogcontact tussen de twee werd geen moment onderbroken terwijl George zacht door bleef praten. Ik hield mijn adem in en keek verbijsterd naar het stel: George die tegen Ben zat te praten en te glimlachen alsof dat voor hem dagelijkse kost was en de kat die hem op zijn beurt zat aan te staren met die groene ogen vol van iets dat ik alleen maar kan omschrijven als berusting. Hij maakte de indruk van een eeuwenoud wezen dat alles had gezien en nergens meer van opkeek.

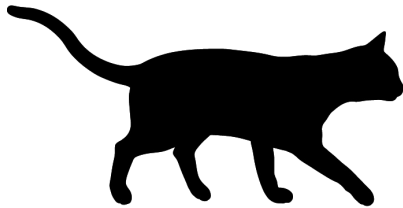
Nou ja, toen wist ik dus wat me te doen stond, hè? Hoop doet leven, zoals het gezegde luidt. Ik wist niet waarom George met die kat kon opschieten. Misschien was het maar een momentopname, of misschien kwam het door het feit dat hij wist dat de rest van de wereld dat raar uitzijende beest maar met moeite zou willen accepteren, precies zoals dat met hem het geval was. Maar ik had een glimp opgevangen van iets dat op liefde leek, en ik hoopte zijn hele leven al dat George zou leren van een

ander levend wezen te houden. En de kat scheen dezelfde gevoelens voor hem te koesteren.

Dat was genoeg voor mij. Het enige wat ik destijds hoopte, was dat de kat een vriend voor George zou worden. Wat ik nooit had kunnen vermoeden, was dat hij ons leven voorgoed zou veranderen. In meer opzichten dan ik voor mogelijk had gehouden.

DEEL EEN

Voordat Ben er was

Een

Londen is een wereldstad, maar als je er bent geboren en getogen lijkt het soms veel kleiner. Ver uit de buurt van de koninklijke paleizen met de bijbehorende parken, de wolkenkrabbers en de musea, de rode bussen die toeterend de hoek om denderen en de drukke, van voetgangers vergeven straten zijn wijken waar iedereen zijn burens kent. De straten waar je als kind hebt gelopen zijn er eigenlijk nauwelijks veranderd, ook al ben je nu volwassen. In een dergelijke omgeving ben ik geboren, in Hounslow, een van Londens westelijke buitenwijken waar families die daar al generaties woonden zich vermengd hadden met andere die er later waren gekomen en waar iedereen elkaar op zijn minst van gezicht kende, of van een babbeltje bij het tuinhok.

Want Londen bestaat niet alleen uit de herenhuizen en de wolkenkrabbers die op ansichtkaarten staan. Die zijn ver te zoeken als je een paar kilometer uit het centrum bent. In plaats daarvan zijn er straten vol rijtjeshuizen die om ruimte vechten met flatgebouwen en hoewel sommige buurten een opknapbeurt krijgen, zijn er veel waarmee dat niet gebeurt.

Hounslow, waar ik ben opgegroeid, is niet bepaald een chique wijk, maar het is ook geen achterbuurt. Wij woonden in een huis dat in de jaren dertig van de vorige eeuw was gebouwd, twee-

onder-één-kap. In het huis ernaast woonden mijn oma en opa, Doris en George. Ik ben geboren in 1973, de tijd van wijde pijpen, de BeeGees en skateboarden – een soort moderne Austin Powers-film, maar dan echt – en net als veel andere mensen kan ik gerust zeggen dat ik een heel gelukkige jeugd heb gehad.

We waren thuis met ons zessen: Carol, mijn moeder, die voor ons zorgde, Colin, mijn vader, die chauffeur was van zo'n bekende zwarte Londense taxi, mijn oudere zus Victoria en onze jongere broertjes Colin en Andrew. Maar natuurlijk noemde niemand ons zo. Tegen Victoria zeiden we altijd Tor, Colin was Boy, Andrew was Nob (ja, ik weet dat het raar is en ik heb ook geen idee waar dat vandaan kwam) en ik was Ju. We vroegen ons nooit af waarom we niet bij onze echte namen werden genoemd, omdat we nergens vraagtekens bij zetten. Ons gezamenlijke leven-tje was even behaaglijk als een stel oude pantoffels.

Destijds was het voor kinderen allemaal heel anders dan tegenwoordig. In het weekend en tijdens schoolvakanties waren we 's morgens om negen uur het huis uit en we kwamen alleen maar terug om tussen de middag een hapje te eten of een pleister op een kapotte knie te laten plakken. Tor, Boy, Nob en ik speelden met onze vriendjes in de parken in de buurt waar altijd wel iemand was die een oogje op ons hield. Het ergste wat er kon gebeuren was ruzie over een watergevecht en het mooiste geluid van de hele dag was de bel van de ijscoman. Op feestdagen en bij andere bijzondere gelegenheden propte mijn vader ons allemaal in de taxi en reed met ons naar de stad, waar hij over de Mall toerde om ons het wisselen van de wacht bij Buckingham Palace te laten zien, of over het Embankment naar de Tower of London. Op doordeweekse dagen gingen we bij oma en opa langs, of naar het volkstuintje van mam op een stukje grond achter de plaatse-lijke kazerne. Daar kweekte ze zelf al onze groente.

'Zullen we dan nu maar een kopje thee nemen?' vroeg mam dan als je het gevoel had dat je al uren aan het spitten was, en daarna kregen we allemaal een kopje thee uit de thermosfles die ze altijd bij zich had.

Zoals Amerikaanse kinderen al vroeg dol zijn op milkshakes en Franse kinderen met water aangelengde wijn lekker vinden, zo krijgen Britse kinderen de behoefte aan thee met de paplepel

ingegoten. Thee was volgens mijn vader en moeder het antwoord op alle problemen, en zo'n zelfde kopje thee dat ik als kind in het volkstuintje kreeg voorgezet – toen ik er nog van droomde om daar precies zo'n schuur te maken als ze in *Calamity Jane* hadden – kwam er opnieuw aan te pas toen ik op mijn zestiende van school ging en we ons allemaal afvroegen wat er van mij moest worden. Ik maakte niets klaar op school, omdat ik altijd zat te dromen, en mijn leraren riepen om de haverklap dat ik het nooit ver zou schoppen. Maar vlak voordat ik van school ging, had ik een werkstage gedaan bij een bloemenwinkel en toen was er een wereld voor me opengegaan: ik vond het werk leuk, ik was voor de verandering eindelijk eens ergens goed in en mijn loon bedroeg £15 per dag. Ik kon niet wachten tot ik van school mocht.

En nadat ik alles met mam en pa bij een kopje thee had besproken gebeurde dat dus ook. Een paar jaar later schonken ze nog maar eens in toen de plaatselijke dominee me ten huwelijk had gevraagd. Ik had hem ontmoet toen ik in de bloemenwinkel werkte, waar ik bijna dagelijks telefonisch contact had met de plaatselijke begrafenisondernemer, Alan, die op zijn beurt weer om de haverklap belde met de dominee, Harry. Begravenissen brengen net als bruiloften bij een bloemenzaak veel geld in het laatje, maar als ik bezig was met een grafkrans vond ik het een prettig idee dat ik verdrietige familieleden ook hielp om op een mooie manier afscheid te nemen. En als de drukke dag er dan op zat, ging ik meestal stappen met Alan en Harry, die niet veel ouder waren dan ik.

‘Jullie zijn toch de bloemist, de begrafenisondernemer en de dominee?’ kregen we dan te horen en de mensen leken echt verbaasd dat drie personen die zo nauw betrokken waren bij het verzorgen van een mooie uitvaart ook lol konden hebben. We werden zelfs een paar keer in de plaatselijke disco gesignaleerd en dan moesten we allemaal lachen als we met open mond werden aangestaard. En naarmate ik Harry beter leerde kennen, ging ik hem steeds aardiger vinden. Hij was vriendelijk en attent en hij stond nooit met zijn oordeel klaar als iemand kwam opdagen bij de jeugdclub van de kerk waar hij de leiding had en waar ik als vrijwilliger werkte. Hij had altijd tijd voor iedereen – dag en nacht – en dat vond ik fijn.

Maar toen hij aan mijn vader vroeg of hij met me mocht trouwen was ik daar absoluut niet op voorbereid. Ik dacht dat Harry gewoon een kopje thee kwam drinken, maar hij ging direct naar pa toe en zei dat hij mij ten huwelijk wilde vragen. Ik was nog jong, een jaar of twintig, en ik kon mijn oren niet geloven. Ik had altijd gedroomd van zo'n zelfde leven als mijn ouders hadden, maar destijds was ik daar nog niet aan toe. Ik barstte van verbazing in tranen uit toen Harry met pa zat te praten, want ik had nog helemaal geen zin om weg te gaan bij mijn ouders. Het merendeel van mijn vrienden woonde ook nog thuis en die toestand beviel me best.

'Laten we maar een kopje thee nemen, Ju,' zei mijn vader nadat Harry was vertrokken. Toen ik begon te huilen had de dominee meteen begrepen dat ik waarschijnlijk nog niet rijp was voor het huwelijk, en ik was niet de enige die verrast werd door zijn aanzoek. Pa was in lachen uitgebarsten toen Harry met hem sprak. Volgens mij was hij bijna net zo verbaasd als ik dat iemand dacht dat ik een geschikte echtgenote zou zijn, omdat ik nog zo jong was en altijd met mijn hoofd in de wolken liep. Maar terwijl ik van die warme, zoete thee nipte, vroeg ik me toch af of ik geen grote vergissing maakte, want Harry was echt een fijne vent.

Lang bleef ik er niet over nadenken, want nadenken deed ik in die tijd nauwelijks. Ik had er gewoon het volste vertrouwen in dat alles zo zou lopen als ik dat wenste en dat er nog wel een andere eerbare man zou komen die me ten huwelijk vroeg. Ik twijfelde er geen moment aan dat ik op een goeie dag samen met mijn eigen Prince Charming een gezinnetje zou stichten. Ik werkte inmiddels bij een bloemist in Mayfair, de chicste wijk van Londen, en besepte nauwelijks hoe goed ik het had. Ik zat al in zak en as toen ik een keer op mijn werk kwam en hoorde dat ze in een hotel in de buurt bloemen hadden afgeleverd bij Michael Jackson. Hij was mijn idool en mijn hart brak bij het idee dat ik hem had gemist.

Toen kwam de middag waarop mam en pa opnieuw een pot thee moesten zetten, nadat ik hun had verteld dat ik onverwachts zwanger was geworden. Ik was tweeëntwintig en had een soort losvaste verkering met een jongen uit de buurt die Howard heette.

Omdat ze me hadden verteld dat ik PCOS (polycysteus-ovariumsyndroom) had en waarschijnlijk alleen met moeite zwanger zou kunnen worden, was ik – je raadt het al – jong en onbezonnen geweest als het om voorbehoedsmiddelen ging. En nu moest ik mijn ouders vertellen dat ik in verwachting was.

‘Laten we maar een kopje thee nemen,’ zei pa en we gingen samen aan tafel zitten, waar ik in tranen uitbarstte.

Mijn ouders keken streng. Ze hadden ons fatsoenlijk opgevoed en ik wist dat ik ze teleurgesteld had.

‘Wat ben je nu van plan, Julia?’ vroeg mam.

‘Dat weet ik niet,’ jammerde ik boven mijn thee.

Maar ik wist het best. Ik wist dat ik mijn baby wilde hebben, ook al was Howard begrijpelijk genoeg nogal ondersteboven door de hele toestand. Het was misschien een tikje anders gegaan dan ik had verwacht, maar dit was mijn baby en ik zou een goede moeder worden. Howard liet me niet in de steek en bij wijze van proef gingen we zelfs samenwonen. Maar zes weken later belde ik pa al om te vragen of hij me op wilde halen, omdat het ons geen van beiden beviel. Ik had het gevoel dat ik iedereen in de kou had laten staan toen ik in de taxi stapte en weer begon te huilen.

Toen we thuiskwamen, rende ik meteen naar boven, naar mijn slaapkamer, en toen ik de deur opendeed, bleek de hele kamer opnieuw voor mij ingericht. Alle wanden hadden een witte houten lambrisering gekregen, met daarboven een behangetje met rozen. Vroeger had ik hier met mijn zusje Tor geslapen en nu stond er een wiegje. Ik begon nog harder te janken.

‘Kop op, Ju,’ zei pa en sloeg zijn armen om me heen. ‘Hou nou maar op met huilen en ga mee naar beneden. Mam heeft het water al opstaan.’

Volgens mij hebben de meeste vrouwen die voor het eerst moeder worden dromen vol rozengeur en maneschijn, en ik bekeek de dingen niet alleen door een roze bril, mijn hele droom was knalroze. Terwijl ik steeds dikker werd, droomde ik van het kleine meisje dat ik zou krijgen, met dezelfde grote blauwe ogen en de blonde krulletjes die ik als kind had gehad. Als er een kindergewagen in de buurt was, moest ik daar gewoon even in kijken en

dan dacht ik meteen aan al die schattige kleertjes die ik voor mijn kindje zou uitkiezen. Ik was dol op de geur van baby's, hun lachjes, de kuiltjes in hun wangen, ik vond alles even mooi.

Maar toen hij werd geboren was George heel anders dan ik had verwacht. Hij was stijf en rood en krijsste vanaf het eerste moment dat hij op de wereld kwam. En dat gekrijs weergalmde nog door de kamer toen de verpleegkundigen hem meenamen voor een onderzoek, omdat er meconium in het vruchtwater had gezeten. Bovendien was zijn hoofd behoorlijk misvormd toen zijn lichaampje naar buiten werd geperst. Onwillekeurig maakte ik me toch wat zorgen. Ik had altijd gedacht dat baby's glimlachend en ruikend naar talkpoeder op de wereld kwamen.

Toen ze George een paar minuten later terugbrachten, zeiden de verpleegkundigen dat we hem maar een flesje water moesten geven en mam pakte de baby aan omdat ik nog zo beverig was dat ik hem niet eens vast durfde te houden. Maar toen ze hem in mams armen legden, bleef George gewoon doorkrijsen, en toen ik naar hen keek, zag ik hoeveel moeite ze had om hem te voeden. Ik vroeg me af hoe ik dat moest klaarspelen, als het mam niet eens lukte. Zij had na vier kinderen ervaring genoeg en toch lukte het nauwelijks.

'Hij leert het wel,' zei mam glimlachend terwijl ze neerkeek op George, die in een dekentje was gewikkeld met een gezicht dat rood en vlekkerig was van het huilen. 'Dit soort dingen kost tijd, maar het komt vanzelf. Maak je geen zorgen, Ju.'

Op dat moment wist ik natuurlijk nog niet dat ik die opmerking in de komende weken, maanden en jaren voortdurend te horen zou krijgen. Mam bedoelde het lief, maar dat was de eerste van wel duizend verklaringen die ik over George zou krijgen.

'Zijn heupen zijn wat stijf, misschien voelt hij zich daardoor niet prettig,' zei een van de verpleegkundigen toen hij in de dagen na zijn geboorte maar bleef krijsen.

'Het was een vrij moeilijke bevalling, dus hij heeft wat tijd nodig om tot rust te komen,' zei een andere.

Ik zou inmiddels schatrijk zijn als ik een pond had gekregen voor iedere keer dat ik de woorden 'hij heeft wat tijd nodig' te horen kreeg. Destijds geloofde ik alles wat ze me vertelden en ik was ervan overtuigd dat George zou kalmeren zodra ik hem

thuis had. Ik had alle boeken gelezen en ik wist dat het soms even duurde voordat een baby helemaal aan het leven gewend was. Hij zou wel tot rust komen in een warme en liefdevolle omgeving in plaats van een kille ziekenhuiskamer. Maar zelfs toen we weer thuis waren in Hounslow was George niet tot bedaren te brengen, of ik hem nu in een warm badje stopte, in zijn kinderwagen legde, met hem heen en weer door de tuin liep, hem over mijn schouder hing, hem op zijn ruggetje legde of hem wiegde in zijn maxicosi.

Want begrijp me goed, ik hield van George vanaf het moment dat ik hem zag en ik wilde mijn uiterste best voor hem doen. Hij was mijn baby, een klein weerloos wezentje dat ik had voortgebracht en voor wie ik altijd verantwoordelijk zou zijn, een deel van mezelf dat ik ten koste van alles zou liefhebben en beschermen. Maar toen de dagen weken werden, begon ik het gevoel te krijgen dat hij geen behoefte had aan de liefde en de zorg die ik hem wilde geven. Het mag raar klinken om zoiets over een kleine baby te zeggen, maar George begon nog harder te schreeuwen als ik bij hem in de buurt kwam en daar begreep ik niets van, omdat ik dacht dat baby's het juist heerlijk vonden om geknuffeld te worden.

Toen de vroedvrouw langskwam, zei ze dat ik met hem naar de dokter moest. En die stuurde me weer door naar het ziekenhuis bij ons in de buurt, waar ze zeiden dat George misschien last had van verstoppingen, waarvoor ze hem medicijnen voorschreven. Maar hij bleef huilen. Daarna opperde de vroedvrouw dat massage misschien zou helpen, maar George verstijfde op het moment dat ik hem aanraakte, alsof mijn handen hem een brandend gevoel gaven. Later tilde hij zijn hoofd op als mijn huid in contact kwam met de zijne en schokte als ik hem aanraakte. Hetzelfde gebeurde als ik probeerde hem te kalmeren door hem te wiegen of hem op mijn borst te leggen. Hij wilde gewoon niet vlak bij me zijn en hilde dag en nacht.

Ik hield mezelf iedere dag voor dat het vanzelf beter zou gaan, maar dat was niet zo. Ik hing een mobile in Georges wieg met het idee dat hij de felle kleuren wel leuk zou vinden, maar hij keek er langs. Als ik gekleurde speeltjes voor zijn neus hield, draaide hij zijn hoofd om en begon te huilen. Wat ik het moei-

lijkst vond, was zijn slapeloosheid, want hij lag hooguit een half-uurtje te slapen, verder was hij dag en nacht wakker.

Ik kon zien dat mijn aardige vroedvrouw dacht dat ik misschien een beetje te ongeduldig was toen ik haar vertelde dat hij nooit een oog dichtdeed. ‘Alle baby’s slapen,’ zei ze. ‘Dat is heel belangrijk voor ze.’

Maar dat gold niet voor George.

‘Uiteindelijk sukkelde hij vanzelf in slaap,’ zei mam dan tegen me. ‘Hij heeft gegeten, hij is warm en hij heeft een schone luier. Hij valt wel in slaap.’

Maar het gekrijs van George bleef de hele nacht door het huis galmen, terwijl andere mensen probeerden te slapen. Ons huis had vier slaapkamers en een daarvan was van Tor en een ander van Nob, die allebei ’s ochtends vroeg op moesten om te gaan werken. De derde kamer was van George en mij, en mam en pa deelden de laatste met mijn drieënhalve jaar oude neefje Lewis. Mijn broer Boy en zijn vriendin Sandra waren nog maar tieners toen ze Lewis kregen en veel te jong om voor hem te zorgen toen hij al na tweeëntwintig weken werd geboren. Hij woog maar tweeënhalve pond. Lewis werd meteen na zijn geboorte in het ziekenhuis gedoopt, omdat de artsen niet verwachtten dat hij in leven zou blijven, maar dat was dus wel zo. Negen maanden later mocht hij naar huis, waar mam en pa voor hem gingen zorgen. Zijn longen waren nog steeds zo slecht dat hij constant zuurstof nodig had en daarom sliep hij bij hen op de kamer, zodat ze ieder uur even naar hem konden kijken. Maar Georges gekrijs betekende dat niemand slaap kreeg. En het is één ding om te proberen een verdrietige baby stil te krijgen, maar het wordt iets heel anders als je je ook nog eens zorgen maakt over de mensen in je omgeving. Vandaar dat ik overdag steeds vaker in mijn kamer bleef, omdat ik dacht dat iedereen tenminste even de kans kreeg om te ontspannen als er een paar muren tussen hen en het gekrijs van George zaten.

‘Maak je geen zorgen, Ju,’ zei pa altijd als hij de deur opendeed en mij zag met de rood aangelopen baby in mijn armen, die was verstijfd toen ik hem optilde. ‘Het komt heus in orde. Hij groeit er wel overheen.’

Soms kon mam zien dat ik helemaal aan het eind van mijn La-

tijn was en dan zette ze Lewis in het kinderzitje aan de ene kant op de achterbank van haar auto, terwijl ik George aan de andere kant zette. Vervolgens gingen we een eindje rijden, in de hoop dat het ritme hem in slaap zou wiegen. Hounslow ligt hooguit een paar kilometer van Richmond Park, een groot groengebied waar Charles I ooit met zijn huishouding naartoe trok om aan de pest te ontsnappen. Het is er schitterend en vroeger gingen we daar vaak heen om te picknicken of te wandelen, dus ik had er goede herinneringen aan. Maar die leken allemaal te vervagen als we met de krijsende George door het park reden.

‘Het komt allemaal best in orde,’ zei mam dan tegen me. ‘Sommige baby’s hebben gewoon wat tijd nodig om tot rust te komen. Uiteindelijk gaat het vanzelf over.’

Maar terwijl ik naar de kudden herten keek, die door het park renden met op de achtergrond de skyline van het Londense centrum, vroeg ik me steeds vaker af of dat wel waar was.